

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S' envían es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conte de 16 números.

ETS AMOS

DE SON SALES, SON SALETA Y SON SALI.

RONDAYA.

Axò eran tres amos qu'un dia se topàren p'es camp y s'escometeran moquent aquesta convèrsa:

—Jò, (deya es de Son Sales), de lo que me queix es que no ténch amichs: ténch doblés, estich bò, a sa casa hey ha de tot; però ningú me diu com va *hermano*; y 'par que sia un trasto véy arraconat.

—¡Fosca, fosca! (esclamava es de Son Saleta,) ¡si tots poguessem plorá amb sos vòstros uys! A mí que rès me basta, cuych bones añades, umpl ses sitjes y sa bossa; y com m'en tem, tot ha fuyt; he de comprá sa pastarada y sa llevó, y..... en rudes, sis doblés no'm fan un sòu.

—¡Vet-la llissa! (responia es de Son Salí,) ¡jò encara les pas més tristes que vòltros! ¡A mí que sa dòna no passa dia que no m'atup! Y creysmè que'n reh de lleña aquesta esquena mèua, més qu'un ase de sinia.

Estant amb aquesta convèrsa, passá un jayet que ja anava acalat y amb un gayato; y los escometé d'aquesta manera:

—Alabat sia Déu.

—Per a sempre sia alabat.

—¡Que li pegam a seure?

—Sí; y arrambauvos si en voleu amb nòltros. ¿Què veniu de doná quatre passes?

—De fé sa volteta de cada dia. Ell ja hem tornat véys y no feym més que nòsa.

—¡Ca, homo! axò may. Mirau que mos poriau fé un favó gròs.

—¿Jò? jò ja no servesch per rès...

—Vaja si serviu. Ydò mos heu de doná un consey.

—Esplicaumè un poch la còsa y veurem si podrá essè.

—Ydò, ascoltau.

Y fil per randa li digueran lo que feya el cas. Es véy llavònses los digué:

—¿No vos quexau vos, de que no teniu amichs? Ydò, feys viña. ¿No deys vos, que rès vos basta? Ydò, axecauvos dematí. ¿Y a vos sa madòna vos atupa? Ydò, anau a n'es Pont d'Inca.

L'amo de Son Sales l'ondemá dematí fé fé a n'es missatges un parey de gavetes dins una clòva, hey sembrá unes quantes tires de cèps y des cap d'un parey d'añs ja tenguéran reyms; l'homo fé una boteta de vi... y ¡ala envant!

Passava per ses cases un roté o un qualsevòl; l'amo sortia a n'es portal, y deya:

—¡Ola! ¿Còm va, estimat? Entra aquí dins qu'has de tastá es ví de sa viña jove que vatx fé p'ets amichs.

N'hi mesurava un cortó, aquell el s'entimava y axugantsè es morros amb sa má, deya:

—¡Vaja quin ví tan bó! Benhaja vos que sòu homo de bulla: llástima que ningú vos fassa mal.

Aquell roté o fós es qui fós avisava s'altra gent; y, ja 'u crech, cada dia en passá, esclamavan:

—¿Còm va l'amo? ¿Còm campau?

—En popa, (responia l'homo tot gojós:) veniu tastareu es ví de sa viña jove. Axò un heu té per porè alegrá ets amichs.

¿Y que me'n direu? Ell l'amo de Son Sales al punt ne tengué d'amichs y parroquians més que no'n va volè. Y tothom l'escometia y li feya la bona; y, l'amo axò, l'amo allò, y tot era l'amo.

Y éll havava a ratx y roy vejent es cas que feyan de sa séua persona y benehia s'hora en que s'ascoltà aquell veyet, perque volia tení amichs y a les hores ja no n'hi faltavan.

L'amo de Son Saleta es mateix vespre ja s'en aná a colgá dejorn; y, abans d'apuntá s'auba, péga bot des llit, y per veure la fèta, s'amaga dins es còssi qu'estava devòra es fogons de sa cuyna. Era en temps de messes d'es sembrá y

es missatges un ara s'altra suara s'axecàren y fèran foch, comensant aquesta lletania:

—¿Qu'hey ha per berená?

—Sopes d'escudella de faves.

—No me farán molt de mal a mí.

—Ni a mí tampoch.

—Jò estim més un tròs de sobrassada.

—Y jò un botifarró.

—Y jò una tayada de llom torrada.

—Y jò xuya frita.

—Y a jò me convendrá fermè un parey d'òus estrellats.

Y l'amo que dedins es còssi no s'aturava de dí baxet, baxet:

—¡Ah, fosca, refosca!!! Ja hem trobat es lladre.

Sa madòna, com va essè es sòl alt, s'axecá, agafá es pareyè majó com anavan a fé sach per dursen sa llevó que havian de sembrá, y li diu:

—¿Qu'heu menesté de blat avuy dematí, Melsion?

—Una cortera, poch més, poch manco.

—Ydò posenhi nòu barcelles y En Birombo pasará per sa llaurada y n'hi donarás tres.

—No tengueu pò, ja 'u faré.

—¡Fosca, refosca!!! (torná dí l'amo quant sentí allò); ¡altre boñy m'ha exit! ¡aquesta si que m'es blava! ¡sa madòna y tot! Si no es per aquell bò de jayet me tayavan ses pòques plomes que me quedan; no hey havia *esperitu tuo*.

L'ondemá dematí encara feya fosca nègra, l'amo ja está axecat, se'n va dins es sostre y amb veu rebenta cridá:

—Atlòs, *alto*, fòra sòn.

—¿Y que li ha agafat ara a n'aquest homo? ¿quin señal? (deyan es missatges admirats y confusos.)

Y mentres tant éll s'en va dins sa cuyna, comensa a fé foch, encalenteix s'escudella, amb so pareyè y es boués van a fé sach, amb sa rasadora; fa una creu a n'es caramull, van a berená de quatre faves, juñen es pareys, y, a n'es camp falta gent, quant comensava a apuntá s'auba.

Ets altres añs, ni blat, ni xéxa, ni faves, ni òrdi, li bastavan per rès, y axò

que'n cobia molt y aquell mateix any ja'n va podè vendre unes quantes carretades de cada còsa; feya hora per llégo, de cada dia anava més pollent fins que arribá à essè un d'ets amos més acomodats que se passetjavan, perque ascoltà es veyet; era pererós y torná diligent; y es qui trabaya cuy es fruyt de lo qu' ha sembrat.

—Y l' amo de Son Salí? L' amo de Son Salí es primé dia que li caygué bé, ja li va havè estret cap à n' es Pont d' Inca, se va seure, encengué sa pipa, y allá espera qu' espera per veure que seria allò. Se fé mitx dia, se fé hora-baxa, y ja se'n volia aná perqu' havia perdudes ses esperances de podè aclarí rès, quant s'en vé tot xarpat un traginé que manava un mul. Quant fench dalt es Pont s' animal vé es bulto de l' amo, feya fosca, tengué pò y per cap vent del mon volia passá envant.

—Arri, Morèu; arri dich, (deya es traginé.)

Y ni si heu hagués dit à un banch.

—Bòn recap-de-rellissa! mul y dòna garròt la fa bòn, (esclamá l' homo tot enfadat.)

Y destirantsè d' un venerable y encivelantllí quatre ò cinch xisclets à s' animal qu' amb un llongo se tirá sèt passes llunh y prenguent de tròt, no li varen havè de dí rès pús.

—Ja me basta aquesta, (digué l' amo de Son Salí;) gay, axí va axò?

Y prengué ets atapins cap à ca-séua arreballant p' es camí un rebroll d' uyas-tre y quant l' esmotxava desyare deya:

—Ell podrá sè que fassis feyna 'vuy.

Y tengué rahó perque quant arribá à ca-séua trobá sa dòna encesa còm una espira de foch y amb una verga de hòu amb ses mans que no s' aturava de dí:

—¡Ah polissó! ¿ahont eres à n' aquestes hores? ¿axò m' en dirán, dexá sa casa d' aquesta manera? Ell pareix qu' hey vòls bouetjá amb mí, però te sortirán errats es contes; ¡ah recap-de-resetra!

Y còm una lleona ja s' hi va havè afuada y tochs y esclafits; fins que l' pòbre cansat de tant de rebre amb so companatge que duya li entaferra sabayòl, y..... trach, un brás romput.

—¡Ay, mumareta méua, tú pegues sens' ànima, (deya ella.)

Y plòra que plòra, y hey mesclava tota casta de flastomies per s' homo.

—¿Que tant de fé sa grémola? (digué l' amo còm si rès fós estat;) ¿téus un brás romput? Ydò demá anirém à Porreres y amb quatre passes y un parey de pessetes romandrem cabals.

Heu fèran axí y quant tenguéran embanat es bras, éll preguntá qu' hey importava?

—Una pesseta, (respongué es curandero.)

—Ydò, van t' aquí dués: una será per quant n' hi rompré un' altra.

—¡Ah, bota ferra! no vuy jò que páguis endevant, (digué fént sa ploraya.)

Y devés Son Salí no hey torná havè pús bregues y marit y mullé visqueran en pau y alegría, gracias à n' es consej d' aquell veyet.

Axò es sa Rondaya d' ets amos de Son Sales, Son Saleta y Son Salí y qui no heu crega qu' heu vaja à cercá.

JORDI DES RECÓ.

SA MÁ DES MORO.

1731.

RONDAYA HISTÒRICA.

V.

Dia dessèt de Novembre
De mil sètcent trenta ú
(Y aná à averiguá no impòrta
Si era dimars ò dilluns.)
Es botxí anava de gala,
P' es carrés corria truy,
Y havian posat ses forques
En es siti de costum.
No impòrta tampòch es siti,
Qu' era llavò gènt de gust
Y per fé un penjòy d' un hòmo
Era lò qualsevòl punt.
Cort, Mercat, Born, Santa Eulari,
Plassa ò carré, llarch ò curt,
De la Rambla à Sant Francisco,
De Sant Antoni en es Puig,
Qualsevòl part era bòn
Per fé esquinències amb núus:
Lo precís, lo qu' importava,
Qu' es botxí no fés embuys,
Y el penjás amb tota rétgla
Còm artista molt lletrut.
Dich axò, perque no feya
Molts d' àns que'n penjáren un;
Y quant es botxí investí,
Aferrat, y d' ell demunt,
Cau es botxí es mitx des ròtlo,
Se xapa es cap, sanch li surt,
Y mitx esmortit se quèda
Sense podè estirà pús.
Pensau es qui estava al ayre
Si en faria de breimuls
Amb mitja lléngo defòra
Y la mòrt devant ets uys.
—¿Y ara que feym? (diu es Judge.)
—Ell heu ha de fé qualeú.
—Que l' afech es Mata-rates.
—Ah, no señó: jò no puch:
No som botxí, y sa méua honra
No permet semblant abús.
—¿Sa téua honra, estafolari?
¡Alsa! Puja per amunt.
Y à fòrsa de garrotades
Li apagáren aquells fums,
Y no véran, jòh injusticia
Digna d' un temps tan oscur,
Que s' honra d' un Mata-rates
Amb allò havian perdut! (a)

Plè En Majamèd de cadenes
Y grillons de fèrro dú
Esperava sa séua hòra
Dins sa capella assegut.
Fét ja cristiá, sa promesa
A s' enfront havia duyt
D' abraçá amb fervor y pronta
Sa fé de Cristo Jesús.
Un sacerdot l' exortava
A olvidá del mon es gusts
Y à pensá amb sos de la glòria
Que son etèrns y segús;
Y En Majamèd qu' ascoltava
Tranquil, resignat y mut,
Li va preguntá amb veu debíl
Quant acabá es séu discurs:
—¿M' ha perdonat na Maria?
—Pregant está à Déu per tú
Y et perdona. —¿Está molt mala?
—Déu sab si morirá 'vuy,
Qu' es remordiments apagan
De sa séua vida es llum.
—¿Tan mala está?—Diu es mèige
Que té contats es minuts.
—Ja sa méua mòrt no es cástich
Si mos morim tots dos junts.
S' hòra arribá, que ses hòres
Se deuen passá amb un buf
P' es qu' un botxí y una forca
Té devant per tot recurs.
Quant anava en es suplici
Caminant amb pas segú
Besant amb amor un Cristo
Qu' es p' es desgraciats salut,
Un cástich més gròs encara
Que la mòrt li estava ocult,
Qu' es Tribunal inflexible
A cumpliment va fé dú.
El passáren per sa casa
Del Parc Mascòrt, y just
Devant es llòch ahont un vespre
Amb na Maria era fuyt,
Des llòch ahont sa sanch d' un hòmo
Havia ferós begut,
Allá devant sa má dreta
Li tayáran ran des puñy
Y à sa paret la claváran
Perque servís, tot amb ú,
De recòrd de tal delict
Y escarment p' es temps futur.
Sa fúnebre comitiva
Seguí després es séu curs:
S' endolá el Cèl amb ses ombres
De trists y nègres nigúls;
Y mentres pagava es réo
A sa Justicia es tribut,
Comensava sa campana
Des Convent à alsá à difunts,
Y es còs frèt de na Maria
Tombava dins es baul.

CONCLUSIÓ

Aplauदै amb entusiasme
Es públich entès y cult
Es drames d' un gran poeta
Que pareix que passa gust
En que des séus personatges
La major part fassan uy.
Si matá moltes persones
Es mèrit regonegut,
Qu' à mí'm doneu molts d' aplausos
Me pareix, lectors, molt just,

(a) Històrich. Axò succehí dia 23 de Juliy de 1716, dissapte de Sant Juan, amb ocasió en que

penjavan un tal Juan Torrelló, álies *Sinfonia*. Heu conta Don Guim Vidal, Doctor en ambós Drets, en sa continuació des *Analís de Mallor* ca de D. G. Terrasa.

Perqu' he mòrt tots ets actòrs
Y més que n'hi hagués haguts.
—Perdon, vostè diu mentides.
—Jò, mentides?—Ben segú:
Vostè diu que tots son mòrts,
Y encara viu en quèda un.
—Jò de viu?—Ydò! Sa criada:
D'ella rès més hem sabut.
—Quant s'en anava à ca-séua
Qu'estava devòra Lluch,
S'amollà un peñal de L'Ofre
Y li va caure demunt.
Ja los tenim mòrts tots quatre,
Ja esperà ets aplausos puch,
Però si d'ells no som digna
Callau, y no'n parlem pús.

ALIQUID.

UN POCH DE SERMÓ.

Al punt ja som à sa *Jaya-Serrada* y L'IGNORANCIA encara no vos ha fèt cap sermó.

Es hora per lo matex de donà à conexa à n'es nòstros ignorants lectors qu'estam en temps de Corema.

S'es mesté predicarlós que fassen una mica de penitència p'es séu bé y per no pèdre ses carreres véyes ni es bons estils que sos pares los enseñären.

—¡Penitència! (dirán molts;) qu'en fassen es neos. Bastanta penitència fas jò, anant à goñà es jornal, ò sufrint sa creu de sa méua dòna que no es petita, ò passant maldecaps per criá ets infants, darlos carrera y treurelos de quintes, ò menjant poch y malament, etc., etc.

—Teniu rabó, però aquesta penitència es pare per fòrsa y sa penitència que sa nòstra religió mos demana ha d'essé de grat.

Un duro donat à n'es Govern per sa contribució no pòt tení es nòm de caritat com si 'l regalassem à un pòbre.

—Però sa penitència vòl còses que son contraries à sa salut com son es no menjá més qu'un pich cada dia y encara substancies que no téngan rès de carn.

—Axò de que s'acursarmos un poch es béch sia contrari à sa salut no heu admet maldament tú heu digues, perque vetx que sa dieta cura molts de mals. Y en quant à n'es menjá carn pòts prendre butla y sòls tendrás obligació de no menjárnè es divèndrés y sa setmana santa.

—¡Butla, butla! Ja m'en rich jò de ses butles.

—Sabs que son de moltes ses còses sèries de que s'en riuen molts avuy en dia, perqu'es de mòda riurersè de tot, maldament no tenguem rahó que mos escús. Mos reym d'un entèrro, mos reym de nòltros matexos y quant un cau de folondres y s'axéca amb so cap escalabrat llavò si que son gròsses ses riayes.

—S'adagi ja 'u diu: *Mal d'altri, riayes son.*

—Ves tú com molts d'ignorants no han de fé burla de sa butla maldament sia una còsa més formal y sèria qu'un trench à n'es front. Lo que's jò t'aconsey que si vòls enganà aquell qui mana, fé lo qu'ell diu y l'enganyarás en lloch d'enganyartè à tu mateix.

Aquí hey caurian bé quatre rahons y un'aturada de predicadò hò, més no dexem ses manades p'es rostoy ni perdem sa tramuntana de vista qu'avuy es s'estèl de sa penitència de que parlavam abans.

Se creuen molts que menjant una coca ò un panet en temps de Corema per fé sa parva dextant de prendre xocolate amb ensaymada; y fènt col·lació de sopes y verdures y fruyta en lloch de sopá d'òus frits ò d'una caldera de peix ja fan penitència.

Lo que fan es baratá de menjá y rès pús.

Aquests matexos que ténen aquesta plantaforma de dejuná podrian fé una penitència més gròssa y més acceptable a sa séua conciença, si dexasen al ménos dins sa Corema cèrtes costums que ténen.

Posem uns quants exemples.

Aquell homo casat que dins ca-séua per doná exemple à n'ets infants, ò per altres fins més econòmichs, fa com qui dejuna perque tothom dejun; y fòra casa prèn cafè amb llét; ò beu una copa de resòlis que no trenca es dijuni; ò juga un tresillo ò un quadrillo; ò va d'altres divertiments més ò ménos lícits valdria més que lo que malgasta per éll heu estalviás per sa dòna y ets infants, fènt un poch de mortificació des séu egoisme, y serveria es llum més dret que no 'l serva.

Aquell altra seño que tot heu vòl à punt de pastora mia y se passa tres hores cada dia cuydantsè es séu còs, y vesteix com un príncep, y jau com un sultan, y descuyda ets séus interessos per peresa de fé feyna, y es dona à la bona vida; ¿que'n farà des petit sacrifici d'observá ses formes des dijuni si no sacrifica cap mica sa séua vanidat ni abaxa cap tilda des séu señorío? Un poquet de penitència amb aquest punt li seria molt convenient y saludable.

Aquell altra jove que dú es capòt que li péga p'es turmells, paresquent un soldat de cavalleria, que s'en va à l'Iglesia de la parròquia excuses d'ohí missa ò de fé un'estació à Nòstramo; y en lloch de mirá s'altá fa gestos y riayetes à un'atlòta de per allà pròp y distreu sa gent; hauria de comensá per fé sa penitència de no mirarlasè gens es temps qu'es dins l'Iglesia maldament en sortí li fés es cuch de s'oreya malalt y li donás es brás y li tirás més uyades que no hey ha dins es Matadero.

Aquella altr'atloteta qu'amb so séu nás un poquet llarch ha ensumat que

derrera es banch hey ha un estornell que la vetla, y tot son girades de cap y mirades d'aquelles capasses de fé caure d'esquena es mateix Vicari que diu sa missa, y torsudes de boca y altres tarringos y monades, ja més valdria que fés sa penitència de tení ets uys baxos per no mòure escàndol y no doná que xarrá à n'es véys qu'hey van per fé ses séues devocions, carregats amb la santa creu de sa mortificació.

Aquell altra que còbra dèume de lo séu y sisa lo que no es séu, deuria per penitència reflexioná que lo qu'un no vòl per éll no heu ha de volè per un altra.

Aquell altra que fa més cás d'una dobla de vint que d'una hostia consagrada, y aquell altra que s'aferraria més un dimòni d'òr qu'amb un Sant Cristo de fusta, y aquells altres que....

Tants vos ne treuria d'exemples estimats lectors que seria còsa de predicá moltes hores, però com jò no vos vuy veure becá amb sa boca badada y ses oreyes clòsses, basta de sermó.

Sòls desitx que vos recordeu tota sa Corema de que sa penitència no consisteix solament en donarsè disciplines, sinó amb afluxarsè de moltes còses que no mos duen rès de hò, y en essè homos de bé à carta cabal.

Es camí de sa penitència es sa feyna de grat y sa feyna es santa y assanta.

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

A una vila de Mallorca fa poch temps qu'ha succehit es siguent pas:

Una señora va sèbre qu'una coneguda séua estava malalta y va aná à veurerla. Quant entrá dins es cuarto trobá varies persones de sa familia y entre elles un homo estèrn assegut à sa cadira des capsal des llt.

Va saluda. preguntá per s'estat de sa malalta y sa contestació que li donáren va essè qu'aquell homo s'axecá dret juntament amb ses altres persones que hey havia, y amb tò sério y grave, digué:

—Ara farem oració per aquesta pòbre malalta qu'está sufrint es trabays d'aquesta vida mortal.

S'ajonoyaren tots, posáren sa cara y es brassos en terra, y amb aquesta postura váren permanexa callats y muts, sense fé cás de sa visita de s'amiga, que se quedá enfrescada, empagahida y sense sèbre allò que volia dí.

Nòltros sabem qu'allò volia dí que aquella casa no era de cap familia catòlica.

Sabem també qu'apesá des desayre que s'en va dú aquella bona señora catòlica, no feya rès aquella familia que no fós legal. Més nòltros, qu'encara que

no tenguem cap pèl de nèos som catòlics, deploram qu'ets operaris de sa viña y hacienda d'el Senó s'estiguen dins ses tèrres bones vel-lant que no neixca sa mala llevò escampada, y dexan abandonades sense entrecajà ni metjencà aquelles tèrres ahont no sòls son nades ses males herbes, sino que ja son gròsses y aufegan es bòn sembrat.

¿Què diriau ses gents, d'un exèrcit que per mantení s'ordre estigués aquartelat dins una capital quant s'inimich s'estigués apoderant de ses plasses fortes de sa frontera per no haverhi més que dos ò tres soldats que les defensassen?

*
**

En Pere té un cap de lo més viu. Totduna que la se pensa ja la té fèta, sense mirá si l'èrra. Bé que lo qu'es éll se creu sempre acertarlè.

Perque vejeu si es viu es Cap d'En Pere que vos vatx à contarnè una de ses séues.

Té una possessió dins sa muntanya que li diuen *El Paradís*, lloch molt alegre y fruyté, però molt mal plá. Hey ha un caminet estret que parteix desde la vila y fènt vòltes per entre ses peñes hey puja de lo més dols.

Volgué ferhi una carretera ampla que desde es plá pegás dret à ses cases sense mirá si era possible qu'es carros hey poguéssem pujá may en essè à n'es costé.

Comensá sa carretera y quant hey tengué sa pedra picada ja escampada, ningú la prenía; tothom s'en anava per sa carrera véya.

Quina la fa En Pere; pensá y digué:

—Ja sé perque no vénen per sa carretera nòva. Tot es per pò d'españarsè ses sabates.

Y cercá un sabaté que tengués pòca feyna, y li va dí:

—Mira; perque tú tengués feyna rès hey ha còm procurá qu'es qui vénen à sa méua possessió prenguen sa carretera nòva fins qu'hajen posat ben plana sa pedra escampada qu'hey ha. Jò te posaré de centinèl-la entre es dos camins, es nòu y es véy; y tú cuydarás de que tothom prenga es camí nòu; y perque no pugues quexartè de que no fas feyna es temps qu'estarás de centinèl-la te donaré quatre duros cada setmana.

Es sabaté ben content comensá à fé guarda y à desjectá es camí véy y à fé emprendre es camí nòu à tots es qui anávan à fé feyna en es prèdio *El Paradís*.

Molts son es qui à l'hora d'ara están potoyant per demunt sa pedra picada y alaban s'amplaria de sa carretera y rès pús. En arribá à ses peñes aquests pòbres enganats, no sé qu'haurán de fé per pujá amunt. Llavo serán es torrons gròssos p'es qui voldrán arribá à ses cases.

*
**

Hem vists dos llibres manuscrits que Don Miquèl Puigserver amich y corresponsal nòstro ha trobat dins Madrit. Conténen una partida de còses notables de Mallorca relatives à n'es sigle passat. Li desitjam que procur pescarnè d'altres còm aquests, que son curiosissims.

*
**

Don Manuèl Marquez Perez mos ha escrit una carta molt atenta acompanyada de varios exemplás d'una òbra qu'ha publicada sobre *Relaciones mercantiles entre España y Portugal*. Es un llibre plè de datos y noticies que demòstran lo molt que val aquest senó y lo bé que sab emprá es temps, ocupantsè en còses de profit y no amb *pòrrros-fuyes*.

Li donam les gracies y s'enhorabòna.

*
**

S'Ateneo Balear ha resòlt commemorà es centenari des poeta *Calderon de la Barca*, secundant lo que tractan de fé à Madrit.

Aplaudim es séu bòn pensament y sa part que mos hi ofereix y li donam les gracies de s'atenció. Pòt maná en tot lo que nòltros puguém y valguém.

*
**

Un d'aquests dies passats uns atlòts que tirávan pedretes amb aquestes cordetes de goma qu'ara han armades, casi tregueran un uy à una nina. Encar' ara té s'uy malalt y mal parat. Un jove conech que 'l fèran tòrt amb so mateix sistema. Trobam qu'aquest joch podria prendre carta de naturalesa entre es prohibits y qu'es Municipals haurian de capturá tots es qu'hey jugan.

Recomanam aquest assumto à n'el senó Alcalde.

*
**

Ja que s'Ajuntament ha trèt del Cèl à n'En Vicens Mut privantlo de sa canonisació que li havia concedida fa tretze ò catorce anys, qu'acab de llevá aquella S qu'encara ha romás à una de ses dues lápidés des séu carré, tayant sa pedra axí còm heu ha fèt amb s'altra.

*
**

Conversa de dos pagesos que passavan p'es carré des Bastaixos:

—Tomeu, ¿que son aquests mitjans penjats amb còrdes?

—Aquí vénen una pasta per aferrá.

—¿Per aferrá! ¿y qu'aferrá?

—Qualsevòl còsa tengués rompuda, l'untés amb axò y queda aferrada.

—¿Requevera! jò qu'avuy he vengut à Ciutat amb so *trench* perqu'es méu mul s'ha rompuda una cama. No hauré mesté menescal, vatx à comprarnè una botella.

*
**

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Més alt ò més baix un hòmo, sempre's hòmo.*
SEMBLANSES.—1. *En que té vela.*
2. *En que ténen capitols.*
3. *En que té sèrres.*
4. *En que té bòn fruyt.*
TRIANGUL.—*Miradò-Mirad-Mir-Mi-M.*
CAVILACIÓ.—*Santa Eugeni.*
ENDEVINAYA.—*Un cers.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Ningú.*
Sèt:—*Un Sull y Un Atlòta casadissa, (justament enguany s'ha casat es Sardiné festotjadis.*
Sis:—*Un Zubí y Metirrotzini.*
Y una no més:—*Un Forné.*

GEROGLIFICH.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla la Sèu à n'es Convent de Sant Francesch?
2. ¿Y un militar à un *barómetro*?
3. ¿Y Sant Sebastia à un pa'o d'un barco?
4. ¿Y es Seminari à n'es pòble de Sineu?

RAMIONS.

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un nòm que se dona à un nòble; sa 2.ª, un animal; sa 3.ª, lo que fa un hortolá; sa 4.ª, lo que contesta si l'hey demanan; sa 5.ª, un'altr animal, y sa 6.ª, un número romá.

NOMAR.

CAVILACIÓ.

SE LOCA.

Compòndre amb aquestes lletres es nòm de un empleat qu'hey ha à Sant Antòni de Viana.

J. S.

FUGA DE CONSONANTS.

.O.O..I..A..I..EU.E..I..E..A..
P.

ENDEVINAYA.

Quina es sa vila que 'n quant A pagá, may va depressa;
Y si ha de cobrá no cessa
D'incomodá à cada instant?

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si son cius.)

19 MARS DE 1881.

Estampa den Pere J. Gelabert.